

Radnai István

jeremiás komor látomásai

szelídséged mit sem ér uram
néped a pusztában bolyong
tornyait nyelvét építi babilon
egy kiáltás sem hangzik

jános fejét követeli a kedvtelés
lehet bárkit avatni dicsérni
megvéd a hamis hírneve
hiszen csak játék a szavakkal

mindent fogadni és ígérni könnyű
nézz be a hatalom hátsó szobáiba
és máris ott függsz a kereszten
az idő értelmét veszti benned

szelídséged mit sem ér uram
amikor kötelekből korbácsot fonsz
megértenék szavad a kufárok
száműzött lett a szentlélek

a hátsó szobákban osztozkodnak
mielőtt kísérteni előlép a gonosz
az egész világot népednek ígéri
mikor idézed fel a válaszod

jános fejével játszik a kedvtelés
nem hallottak volna szodomáról
hol az igazi jónás mikor megy ninivébe
majd holnap bár ma is igent mond

egy galambot láttam elrepülni
dörög az ég hallgat az égi szózat

RADNAI ISTVÁN (1939) költő, író. Utóbbi kötete: *Szívtáji Magyarország* (versek, 2019).

teliholdnál

mindig az elérhetetlen emléke maradandó
mint fázós puha éjben fehér párnán
haja ében bőre márvány s hideg kéken
villózik a villanyfényben ha rám tekint

a képzelet szülötte szobor lehetne
múzeum lépcsőjén állnék sorba
előttem zárna a mozi jegypénztára
kínzó hogy ma vették le a plakátot

de álmomban kézzel foghatóvá lenne
egy csók egy ölelés egy nyálas párna
így együtt az aljas természet felruházta
testté lett csábos gondolattal

hány és gyerekkorom óta a valóságba
költözött idol és fáradt recehártya

a múltás mezsgyéjén

rongyos a hótakaró
félfogát mutatja a tél
lusta a reggel minek kelne
felhőtől fűtve a dunna

nyakát sem tekeri
álmosan is rálát a köldökére
valaha ilyentájt szemeztem a nappal
előttem libegett csinos szoknya

sugarakból szöve vakított
arcát szemérem takarta
égett a lába két nyárfa
ecsetje szálkás ilyenkor

ha nem nézném az idilli képet
hogy feledném el a kórházi ágyat